

Mál nr. 254/2004

M

vegna skemmda á bifreiðinni S

og

Vátryggingafélagið X v/landsbúnaðartryggingar G

Skemmdir á bifreið sem lagt var við veiðisvæði og hross nörtuðu í 02.09. 2004.

Gögn.

1. Málskot móttakið, 17.12. 2004, ásamt fylgiskjöllum þ.e. bréf vátryggingafélagsins til tjónanefndar, dags. 20.09. 2004, sjónarmið M, dags. 16.09. 2004 og dómi Héraðsdóms Reykjavíkur í máli nr. E-333/1995 (þar sem ekki er fallist á bótaábyrgð bónda).
2. Bréf vátryggingafélagsins til nefndarinnar, dags. 17.01. 2005.
3. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna nr. 757/2004.

Málsatvik.

Fyrirliggjandi gögn upplýsa um aðdraganda máls þessa og afstöðu aðila. Þeirrar umfjöllunar er óþarft að geta í þessari samantekt. Mál þetta varðar skemmdir sem urðu á umræddri bifreið þegar hross í landi G, í eigu viðkomandi bónda, nörtuðu í bifreið M. M var við veiðar í landi bóndans og hafði keypt til þess leyfi af bóndanum. Ágreiningur aðila er um það hvort M eigi rétt til greiðslu bóta vegna þeirra skemmda sem urðu á bifreiðinni í umrætt sinn m.ö.o. hvort tjónsatvikið sé bótaskyldt úr ábyrgðartryggingu landbúnaðartryggingar.

Vátryggingafélagið telur bótaábyrgð ekki fyrir hendi. Gerð er grein fyrir afstöðu félagsins í bréfi til nefndarinnar, dags. 17.01. sl. M hafi verið að veiðum innan girðingar á landi bóndans. Honum hafi mátt vera ljóst að innan girðingar væru dýr til beita og þeirra gæti verið að vænta hvar sem er landinu einnig nærri ánni (veiðistaðnum). Veiðimenn þurfa að vera á varðbergi við aðstæður sem þessar. Vátryggingafélagið getur þess m.a. að í þau 11 ár sem bóndinn hefur búið á jörðinni hafi atvik sem þetta aldrei hent veiðimenn eða aðra. Félagið vísar og til þess að hagi sá sem afmarkast af umræddri girðingu og hrossin voru á beit í, spannar að sögn bóndans um 400 hektara og hrossin á við og dreif.

M telur bótaábyrgð fyrir hendi. Sjónarmiða hans er getið í málskotinu þ.á m. í bréfi Félags íslenskra bifreiðaeigenda, dags. 10.12. sl., sem er grundvöllur málskotsins. M vísar til þess að hann hafi verið að veiðum samkvæmt fengnu veiðileyfi í landi bóndans, hann hafi ekið bifreið sinni eftir slóða að veiðistaðnum. Þegar hann hafi verið að veiðum hafi nokkur hross komið aðvífandi og nartað í bifreiðina þannig að hún skemmdist nokkuð. M hafi fælt hrossin frá og gert viðvart um tjónið. M telur bótabýrgð fyrir hendi. Bóndinn hafi selt veiðileyfi og hann hafi fylgt leiðbeiningum bóndans um veiðisvæðið. Hann hafi ekki getað áttað sig á því að hætta stafaði af því að leggja bifreið sinni þarna. Ríkar skyldur hafi verið á bóndanum á að koma í veg fyrir að búfænaður gæti komist í bifreiðina. Bóndanum hafi borið að vara við þeirri hættu sem var samfara því að leggja bifreiðinni þarna.

Álit.

Með hliðsjón af fyrirliggjandi gögnum hefur ekki verið sýnt fram á greiðsluskyldu vátrygginga-félagsins. Ekki hefur verið sýnt fram á að tjónsatburð máls þessa megi rekja til vanbúnaðar eða vanrækslu sem bóndinn beri skaðabótaábyrgð á. M var að veiðum á landi bóndans þar sem gera mátti ráð fyrir því að dýr væru laus til beita og

að þeirra gæti verið að vænta í landinu, einnig nærri veiðistaðnum. Ekki er unnt að telja bóndanum þó að bóndinn hafi ekki varað sérstaklega við búpeningi/hestum sem voru á beit. Sá sem ekur um innan girðingar á landi bónda má að jafnaði búast við því að þar kunni skepnur að vera nema sérstaklega hafi verið rætt um annað. Sá sem skilur bifreið eftir við þessar aðstæður verður að hafa þetta hugfast.

Niðurstaða.

Bótaábyrgð er ekki fyrir hendi, miðað við fyrirbyggjandi gögn.

Reykjavík 1. febrúar 2005

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.